

Když je smutno,
když je sám,
přichází Bůh v paprsku světla.
A všechno je hned jiné.

K A L E N D Á R N Í U M

2. svátek Uvlení Páně do chrámu /Bromnice/
3. sv. Blaže, biskupa a mučedníka
4. 2. neděle v mezidobí
5. sv. Agát, panny a mučednice
8. sv. Pavl Mikino a družná, mučedníků japonakých
10. sv. Schlastiky, panny
11. 6. neděle v mezidobí
14. 7. neděle v mezidobí
22. svátek Stoletce sv. Petra, apoštola
23. sv. Pykarpa, biskupa a mučedníka
25. 8. neděle v mezidobí
28. Popežční středa - dan přisného postu; začíná doba postní

Svátek Uvlení Páně do chrámu - 2. únor

V Jeruzalémě se tento svátek slavil už v 5. století, v Římě od 7. století pod názvem Setkání. Od 10. století se objevuje v liturgických knihách na západě název Očišťování Panny Marie. Nynější název znovu připomíná, že se to především svátek Páně.

Svátek Stoletce svatého apoštola Petra - 22. únor

Biskupský stolec v katedrále je symbolem učitelakého, kněžakého a pastýřakého poslání. Také Petrův stolec připomíná jeho postavení v církvi. Tento svátek se slaví v Římě už od 4. století.

. . . . .

Č T E M Í N A Ú N O R

OTC TOMÁŠ A ČTYŘI SAUBÍŘI

Pytel plný legrace

"Ne neděli nutně potřebuju turban," řekla jsem u večere, "v komoře je spousta užitečných věcí, ale turban ne." - "Nevadí," řekla slečna, "když žádný nenajdu, udělám ti ho z pruhu látky." - "Jé, vy to umíte?" zaredovala jsem se. "A já potřebuju červený nos nebo něco podobného, abych vypadal jako klaun," vykřikl Štěpán. "Tak se mi zdá," zamála se slečna, "že potřebujete kostýmy i masky." Štěpán se tvářil dost hloupě, pro-

tože nevěděl, co to znamená. Viktor mu to vysvětlil: "Kostymér navrhuje a šije kostýmy a maskérka líčí herce, předělává jim nosy, lepí fouky a tak." - "A to nám, slečno, uděláte?" Míša byla nadšená. "Vy jste tak hodná!" To jsme si vysleli taky, "A to máte i líčidla?" ptal se Stěpán. "Od minulého maskování tu něco zbylo," řekla slečna, a pokračovala: "teď mě napadlo: na pódě je celý pytel s maskami. Určitě se vám něco z toho bude hodit."

Rychle jsme dojedli a uklidili ze stolu. Taky jsme pononili slečně s nádobím. Otec Tomáš nahlédl do kuchyně a řekl: "Vidím, že máte co dělat. Zajdu si popovídat s Pánem Bohem a pak se vrátím." Když jsme byli s nádobím hotoví, vypravili jsme se na pódě. "Dajte pozor," řekla slečna, "na těchhle schodech si váš strýc František zlomil nohu. Narada bych to zažilete podruhé." Na pódě jsme po chvíli našli pytel s maskami. Společně jsme ho snesli dolů a slečna řekla: "Nechodte mi s tím do pokoje, už mám uklizeno." Zastali jsme na chodbě a to bylo dobře, protože pytel byl celý zaprášený. Viktor ho rychle rozvázal a všichni jsme se na něj vrhli. Vytekli jsme nejrůznější věci a rozkládali je po podlaze. Viktor našel brýle, ke kterým byl připevněný černý knír. Nasadil si je a přinesl cylindr, který vyhrál na pouti v Loštíně. Vypadal přesně jako ředitel cirkusu. Stěpán si nasadil peruku, která měla pleš a kolem dokola kudrnaté zrzavé vlasy. Skoro jsme ho nemohli poznat a váleli jsme se smíchem. Všichni jsme si peruku vyzkoušeli. Každý vypadal jinak, ale všichni jsme byli hrozně legrační. Turban jsme nasadili, ale nežli všichni byla dlouhá blátě šála z lesklé látky. "To bude dobré, řito," řekla slečna a hned zkusila, jestli z ní půjde udělat turban. Sestrojila se jí to hned napoprvé podařilo. Turban vypadal jako opravdický. Točila jsem se před zrcadlem a nemohla jsem se vynadivovat. Míša našla tylovou sukni a hned si ji oblékla: "Vypadá jako akrobatka?" ptala se a začala tančit po chodbě. "Ta sukně by mohla být kratší," řekla slečna a přinesla si šití. Chodba vypadala jako vetešnictví. Bylo to báječné. Zkoušeli jsme si všechno možné, i to, co jsme na nohách nepotýbovali.

Vtom někdo zazvonil. Chtěla jsem otevřít. Venku stála sousedka paní Kašková. Někdy pomáhá slečně uklízet kostel. Vešla a zvolala: "Co se to tu děje? Vy budete hrát divadlo?" - "Divadlo ne, ale cirkus," odpověděl Stěpán a udělal grimasu. "Ty budeš klaun, viď?" řekla paní Kašková. Stěpán byl celý pyšný, že to poznala, a samou radostí udělal na chodbě kotrmelce. Paní Kašková překročila všechny hromady a šla do kuchyně za slečnou, která šla Míšinu sukni. Dveře byly otevřené. "Dobrý večer, slečno," řekla paní Kašková, "přišla jsem vás pozvat na televizi. Má být nějaký dobrý film. Ale jak se tak dívám, asi se to nebudete mít čas." - "Děkuju za pozvání," řekla slečna a navlékala jablu, "ale dnes opravdu nemám. Jak vidíte, mám o zábavu postaráno. ale příště ráda přijdu."

Paní Kašková se rozloučila a ještě jednou nás zamávala: "Dajte se hezky," zvolala na nás. "Vy taky," odpověděli jsme, "ať se vám film líbí!" Když odešla, řekl Stěpán: "Stejně máme lepší zábavu," a nasadil si peruku a dlouhými černými vlasy. "Daj pokoj, doma pořád vysedáváš před televizí," řekla Míša a odstrčila ho, protože jí stál v cestě. "Doma to je něco úplně jiného," bránil se Stěpán a odhazoval si vlasy a šels. "Tady jsem si na televizi ani nevzpomněl." - "Fakt, já taky ne," řekla Míša, "tady se pořád děje něco bezvadného." To měle pravdu.

Strýc František nemá televizor. "Televize jsou čas," říká. "Ne že bych proti ní něco měl, ale umím si představit lepší činnost. A když dávají něco opravdu zajímavého, někdo mě vždycky posve." My doma televizor máme a smíme se dívat, ale ne pořád. To nám ale nevadí, protože děláme spoustu jiných věcí. Můj tatínek říká: "Lidi jsou náležitější." Když k nám přijde návštěva, hned televizi vypne. Když je zelená fotbal, není moc rád, protože na fotbal se dívá nejradši. Jirka a Míša taky. Já mám ráda ponátky a maminka staré filmy. Ale na ty se většinou my děti nedíváme, protože hrají pořád večer. Když, když je nějaký dobrý film v neděli odpoledne, díváme se všichni společně a potom sá o něm povídáme. To je prima. Stěpán je televizi posadil. Jednou si takový večer pustil film, kdy rodiče nebyli doma. Jenže při něm usnul a rodiče ne to přišli. Ten

dostal! Už to víckrát neudělal. Viktor se na televizi moc nedívá, radši si čte. Tedy v Kaňkové Lhotě nám však televize vůbec nechyběla. Myslím, že by nám i kralo naše plány.

Sotva paní Kaňková odešla, přišel otec Tomáš. Štěpán kolem něj poskakoval v plešaté paruce a vykřikoval: "Zkuste si ji taky!" Otec Tomáš se napřed bránil, ale protože nikdy nezíská žádnou legraci, nakonec si ji nusedil. To jste měli vidět! Hráli jsme smíchy, že nás muselo být slyšet přes celou vesnici. Slečna se směla, až jí takly slzy, musela si sednout na židli a jen sténala: "Já už nemůžu, já už nemůžu!" Končeno si otec Tomáš paruku zase sundal. To bylo dobře, protože jinak bychom snad ušlechli smíchy.

"Tak pojďte, uhlídáme," rozhodla slečna. "Co nepotřebujete, vraťte do pytle a ostatní se odnesete do pokoje." Rychle jsme udělali věci. Otec Tomáš se zeptal: "Máte tu šálu, klobouk a rukavice?" - "Jasně!" Míša a Štěpán je vylovili z pytle a dali otci Tomášovi. Byli jsme zvědaví, co z toho bude. "Slečno, prosím vás, přijďte s námi, vidličku a hrací kostku." Bylo to čím dál napínavější. Všichni jsme si sedli kolem stolu. Otec Tomáš vytáhl z kapsy čokoládu a řekl: "Teď všichni souďte kostkou." Viktor měl šestku. Kdo při téhle hře má šestku, musí si nasadit klobouk, omotat si šálu kolem krku a obléci rukavice. Pak teprve smí vzít příbor a začne rozbíjet čokoládu. Vidličkou a nožem to je hrozně špatně. Ostatní se zítím házejí dál. Za chvíli padla šestka Štěpánovi. Stral Viktorovi klobouk, šálu i rukavice, oblékl si to, vzal příbor a konečně vytáhl čokoládu z obalu. Sotva však kousek ukrojil a chtěl ho sníst, užu jsem šestku já a všechno jsem mu sebrala. Bylo to varuhavčí a byla to veliká legrace. První kousek čokolády nakonec snědla slečna. Míša jí pak mělem ukrotila šálou. Jak spíchala, aby mohla pokračovat. Když byla Peta zase na Viktorovi, nepadala nám dlouho žádná šestka. Viktor seděl a klidně jedl. "Vidíte nás to všechno snít!" křičela Míša. "Házejte, házejte," pobízel nás Štěpán. Hráli jsme, dokud čokoláda nezmezela do posledního křabečku. Všichni jsme byli červení a rozčuchaní, šoko co i slečna. Uhlédla si vlasů a řekla: "Je čas jít spát." Ještě jsme chvíli poskakovali kolem stolu, až otec Tomáš otevřel dveře: "Lázně se umýt a pak se sem vraťte a pomodlíme se." Při mytí a šišňání s námi jsme se trochu zklidnili. Místo večerní modlitby jsme zazpívali písničku a potom měl každý něco říct. Míša se modlila za nejmenší, ale já si myslím, že myslela hlavně na kolouška. Štěpán děkoval Pánu Bohu, že stvořil nejen zem, ale taky řeky a jezera na koupání. Viktor se modlil, aby bylo v neděli nezké počasí a já jsem modlitbu zakončila Otčenášem za naše přibuzné a známé. Myslela jsem tím hlavně slečnu a otce Tomáše, ale našles jsem to nefekla. Otec Tomáš nám pak dal požehnání na dobrou noc a šli jsme na kutě.

Kuba je zase tady

"Zitra musíme domá," řekla Míša otrávená. Byla sobota ráno a my jsme zrovna utírali nádobí. "Já bych do toho kopnul," poschl Štěpán konvici do stolu, až se na něj slečna otráveně podívala. Pak mrkla na ně a zeptala se těch dvou: "Vám se doma nelíbí?" - "Ale líbí," mávl Štěpán utěrkou, "ale taky jsem rád jinde, když je tam hezky." - "A to tady je, moci!" Míša už zase cárla. "Maťtáš tady budeme ještě dneš a zítra celý den, to je ještě docela dlouho." - "A někdy zase přijedete?" zeptala se slečna. "Jasně," řekli jsme všichni najednou a rozesmáli jsme se, protože to bylo jako na povel.

Vlasy se tíže otevřely dveře a dovnitř vlezl vysoký hubený kluk. Byl to Kuba, který nám přišel první den naproti na nádraží. "Tak jsem zase tady," řekl. To jsme viděli. Slečna na něj kyvla, my jsme jen mrkali a nic neříkali. Kuba na nás taky chvíli koukal a pak se zeptal: "Potřebujete něco udělat?" - "Společně ve tři hodiny budou křtiny," řekla slečna, "a pak tá má otec Tomáš vezme a sebou do Korběna na naši svatou." Kuba přikývl. Moc toho neposlyší, pomyslela jsem si, a při tom je už velký, chodí určitě nějak do naší třídy. "Kdeže taky na křtiny?" zeptal se

Štěpán. "Samozřejmě, vždyť teď taky patříte do naší farnosti," řekla slečna. "Ale odjet dnes nemůžeme," vysvětloval Viktor. Počínal si jako převý ředitel cirkusu s malým strachem, aby všechno v neděli dobře dopadlo. "Musíme trénovat. Umělci se musí pořád držet ve formě a zachovávat disciplínu." Takové věty si pamatuje z knih a z televize. "Kromě toho bude večer generálka." - "Vždyť víme," řekla jsem. Začínala jsem toho mít dost, jak byl doležit. "V neděli dnes už není nedělní mlhá svatou," řekla slečna, "ale když má tolik práce, musí se otec Tomáš obejít bez vás." - "Vždyť už jsem zasa tady," ozval se Kuba.

"Co budeme dělat napřed?" vyzvídala Miša. "Musíš namlouvat pláskat na cirkus," řekl Viktor. "Sedni si s tím do pracovny, jestli chceš," nabídla mu slečna. "Budu potřebovat někoho, kdo mi poradí s koláčem," dodala. "Já?" vyrazila Miša. To je celá ona. "Jo, pest," řekla slečna. "Já," přihlásila jsem se rychle. Hrozná rada peču koláčů. "Bábovku už umím úplně sama," pochlubila jsem se. "To bude kulička ve svém sívlu," popíchla mě Miša. Jen jsem se na ni podívala. "Kromě toho je potřeba důkladně zamést dvůr, a v přední zahrádce už je zasa plno plevelů," pokračovala slečna. Kuba se otočil a beze slova vyšel z kuchyně. Pak jsme slyšeli, jak se sebou zavřel domovní dveře, a oknem jsme viděli, že jde do kůlny. Za chvíli vyšel s koštětem. "To je náš Kuba," usmála se slečna, "ne slovo skoupý, ale práce se nebojí." - "Můžeme jít do lesa na větve?" zeptala se Miša. Chtěli jsme totiž ozdobit vrata do garáže jako pozadí naší cirkusové scény. K tomu jsme potřebovali hodně zelených větví. "Ano, můžete jít se Štěpánem," dovolila slečna. Pomyslela jsem si: aspoň se nebudou při pečení kotát v kuchyni. Dostali nás a provázek a spoustu dobrých rad a tli.

Slečna a já jsme se zavřely do kuchyně. Při práci jsme si povídaly a slečna mi dávala dobré rady pro pečení koláčů. Čas nám rychle utíkal. Právě jsme daly do trouby první koláč a druhý byl připravený na plechu, když jsme oknem zahlédly Mišu a Štěpána. Vlekli spoustu větví a hodili je ke kůlně. O něčem si varšně povídali, protože jsme viděly, jak šermují rukama. Co říkali, to jsme neslyšely. Kuba plel přední zahrádku a o ně se nestaral. Pak jsem viděla, jak ona obě po dvoře sem a tam a občas se shýbli. Štěpán byl v oblíčeji celý červený a Miša byla rozčuchaná. Myslely jsme si, že to mají z toho, jak nesli ty větve. Nakonec slečna otevřela okno. Stejně bylo v kuchyni hrozně horko. "Co to tam provádíte?" zavolala na dvůr. "Posata, posata," opskoval Štěpán pořád dokola. "Mladá, ne vhodné kamery," řekla Miša. Už měla obě ruce plné. "Pro všechno na světě, ne?" zprosil se slečna a utíkala ven, aby zjistila, co se děje. Samozřejmě jsem utíkala za ní.

Miša a Štěpán nám šli naproti. Měli plné ruce kulatých oblázků, které nasbírali na dvoře. "Máme ještě na chvíli prvý," řekl Štěpán a měl se k odchodu. "Jo, a hezky rychle," dodala Miša. Slečna je zastavila: "Řekne mi někdo konečně, co se vlastně děje?" - "No," začal Štěpán a rozkročil se, "klidně jsme si řekli větve a sejednou se něco přestilo to čelo. Tedy," ozval. "Teď tam nám pořádnou bouli, podívejte se!" Slečna se podívala, ale nic neříkala. "Napřed jsme si mysleli, že to byla šiška," pokračovala Miša, "ale nebylo. Řekli jsme dál a zase něco přiletělo a dostala jsem to do zai." Miša byla úplně zaplácá. "Rychle jsme se otočili a zahlídli jsme, jak se za plotem krčí nějaký kluk. Volali jsme na něj, ať toho nechá, ale on na to nedbal a šel dál." Miša došel dale, a tak pokračoval zase Štěpán. "Chtěli jsme taky házet, ale téžné vhodné kamery ten nebyly, jen necht a tráva a žulí. Tak jsme se donesli, to se vrátíme dale, odložíme větve, nasbíráme si kamery a přijdeme se posatit. To tak, aby si po nás každý házel..." Otočili se a vyrazili. "Zpovednost musí být!" zavolala ještě Miša.

Šel se slečna směl na slovo, stalo se něco, co nikdo nečekal: Kuba nechal plevel plevelen, postavil se mezi Mišu a Štěpána a chytil je za ruce. Zůstali překvapeně stát. "Če to bylo?" zeptal se Kuba. "Nehofe, tam, co oběduje cesta do lesa," řekl Štěpán. "Je tam zelený plot." - "Tak poslouchajte, šrobci, něco vám povím, než přijdete házet kamení." Kuba je pustil a oběrnul si vlas z čela. Byl dolně klidný a slůvil poseda.

"Tak za tím zeleným plotem bydlí kluk, kterému tady všichni říkají hlou-
pý mouze. On je opravdu trochu hloupý, protože to tady," Kuba si ukázal
na dolo, "nemá úplně v pořádku. Ani se nenaučil správně mluvit a do školy
nechodí, přestože mu je už dvanáct let. Ale on za to nemůže, jasné?
Nikdo se s ním nebaví. Mamá má žádné sourozence. Když ho děti vidí, po-
křikují na něj: Hloupý Kozus! On po nich vždycky něco hází. Jenom táta ho
za to už několikrát seřezal, ale on to dělá pořád. Možná se mstí, možná
na sebe jen chce upozornit. Tak takhle to je. Jestli chcete, tak můžete
jít a házet."

Kuba se otočil, šel do přední zahrádky a zase začal plít. Míša a Ště-
pán tam stáli, jako by je polil studenou vodou. "To jsme netužili," řek-
la Míša konečně. "Nikam nepůjdeme," řekl Štěpán a upustil kameny. "Stejně
se nemá házet kamením, je to nebezpečné," řekla jsem. "Mohli byste ně-
komu vyřezat oko. Divím se, že to nevíte." Míša a Štěpán už nic neříkali
a šli rovnat větve. Myslím, že se trochu styděli. Vtom zazvonil v kuchyni
ní budík. Běhly jsme tam se slečnou a vytáhly jsme koláč z trouby. Byl
tak skorák a krásně voněl.

Potom jsme zdobili vrata a Kuba nám pomáhal. Za celou dobu promluvil
jenom dvakrát: "održ to," - tím myslel klidivo - a: "A je to," když
jame skončili. Nic víc neřekli. Myslela jsem si: opravdu toho moc nenamlu-
ví, ale když něco řekne, je to to pravé.

proti oběd ještě nebyl hotový, přišel k nám otec Tomáš a vyprávěl
nám. Kuba seděl s námi a taky poslouchal.

/Pokračování/

*****
DOPIS KLÁRCE

MILÁ KLÁRKO!

"To je všechno hezké," píšeš, "co mi tady sevídáš a cestách k poanní Boha.
Ale zůstává pořád strážně šaleko." Chtěla bys Boha prožít osobně,
tak, jako ses stýkala se svým tetínkem. Být mu blízko a důvěřovat mu.
Ale všechno, o čem jsme spolu doposud mluvili, nás přivádí jen k jakému-
si tušení Boha. Cítíme, že Bůh je úplně jiný, že nejame schopni jej pocho-
pit.

V tom máš nejspíš pravdu. Ale i když to pro Tebe bude zpočátku zklamá-
ní, chtěl bych ti říct: Bůh pro nás bude vždycky nepostopitelný. Je pře-
ce nekonečný, je mnohem větší než ty největší myšlenky, které nás o něm
napadají. A jinak to ani není možné: Jestliže o Bohu přemýšlíme, brzy
dospějeme k bodu, kde naše myšlenky najednou neschou dál, kde naše lid-
ská slova nestačí k tomu, aby popsala jeho tajemnou velikost. Mnozí se
nepříkře ptají: Jak může být ve světě tolik zla, když je Bůh všemohoucí
a chce jen dobro? Boha prostě nikdy nemáme schopni pochopit. To do-
konce větší-
na lidí ochotně připustí. Je však zvláštní, že když ve svých myšlenkách
na tuto hranici narazí, žádnou být nervózní. Nejspíš si říkají: Bohu ne-
rozumím, tak v něj ani nemůžu věřit. Klárko! ~~NEVYKALOVANÉ~~ Se takové
zkraty v myšlení si musíš dát velký pozor. Je to totiž přesně naopak:
Kdyby někdo mluvil o Bohu, že je všechno jasné a jednoduché, předkládal
by nejspíš špatný obraz Boha. Bůh je větší než naše chápání. Všechno,
co o něm jame schopni říci, platí jen tak trochu. Bůh pro nás navždy zů-

stává tajemstvím, které nejsme schopni pochopit.

Už slyším, co mi namítneš: "To je právě to! K čemu je mi Bůh, který je tak daleko a kterého nemůžu pochopit? Nechci ho jen tušit, chci s ním mluvit, mít k němu vztah, cítit se u něj dobře!"

Mil. Klárko! Na tomhle místě bych Ti rád vyprávěl něco o sobě. Obojí jsem zažil - i to, že byl Bůh daleko a nepochopitelný, i to, že jsem jej cítil v nejtěsnější blízkosti. Vzdálený mi byl tehdy, když jsem se k němu chtěl dostat chytrými myšlenkami a promyšlenými teoriemi. Neopék blízko jsem ho cítil, když jsem si představoval, jak on sám přicházel k lidem a oslovoval je. Prožíval jsem, že ke mně promlouvá, tak jako kdysi mluvil, například, s Abrahámem. Někdy to prožívám při četbě bible: Bůh je mi blízko. Oslovuje mě. Přichází ke mně. Mohu jej prožít.

Takhle esi zavolał Abraháma a on opustil svůj dům a všechno své jmění a vydal se se pouští. Zece se vydal Bohu. Jen Bůh byl jeho nástijí a jistotou. Abrahám věřil.

Bible vypráví podobná příběhy o mnoha lidech. Uvěřili, a to znamená, že se vrnli do Boží náruče. Tak pocítili a poznali jeho velikost a jeho lásku.

Klárko, máš pravdu, když říkáš: "Chci se bych Bona prožít osobně." To je naše velká radost, že nás Bůh toto umožňuje. Proto se vyplácí číst Bibli. Vypráví o tom, jak Bůh přichází k člověku, jak se "zjevuje", sdílí. Nikdo mu nebyl tak blízko jako Ježíš, jeho Syn. On nás k němu přivedl docela blízko.

Kdyby se nebylo stelo to všechno, o čem bible vypráví, myslím, že by vůbec nemělo cenu o Běhu mluvit. Bůh by nám zůstával daleko. Ale díky Bohu on to chtěl jinak. Je stále Nekonečný, "Jiný", ale přichází k nám. On sám nám toto své tajemství podhalil.

Zdraví Tě

Tvůj Karel

*****

Jistě už všichni víte, že se Svěť Otec zjeví na krátkou návštěvu Československa 21. - 22. dubna letošního roku. Ale napadlo vás, že i my můžeme pomoci s přípravou této návštěvy? Že nevíte jak? Modlitbou. Modlitba je velká síla, kterou většinou dost podcenujeme. Radši jdeme a něco konáme, aby to bylo vidět. Budeme se tedy modlit i konat, a to s úmyslem, aby se návštěva Svätého Otce u nás vydařila a aby nám všem pomohla v prožívání našeho náboženství. Konkrétní návrh vám přináší rybka v letošním postním programu.

A B O U J I

OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY

malé obničky lásky

"Co jste udělali jednomu z mých nejmenších..."

Jednou ráno ke mně přiběhl můj malý bratr a zeptal se mě: "Elfi, můžu u tebe zůstat než odejdeš?" Napřed jsem se rozvažovala, protože jsem měla ten den být ve škole zkoušená a chtěla jsem si ještě jednou všechno pročit. Ale potom mi napadlo, že také v bratříčkovi mohu milovat Ježíše a řekla jsem: "Pojď."

Elfrida, Německo

Dárek osylem

Když mi jednoho dne řekla maminka, že mám uklidit, postavila jsem v rychlosti lahvičku a voničku, kterou jsem dostala k narozeninám, na stůl sestry. Když ji našla, myslela si, že jsem jí voničku darovala a šla mi poděkovat. Chtěla jsem jí říct, aby mi to vrátila, ale pak jsem si vzpomněla, že nám Ježíš dal mnohem víc, dokonce i život, a neřekla jsem nic.

Irma, Německo

OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY OBNIČKY

PŘIPRAVUJEME NÁVŠTĚVU SVATÉHO OTCE

Letošní poštovní doba věnujeme, jak už jsme si řekli, přípravě návštěvy Svatého Otce v Československu. Jejím programem bude modlitba za nás. Text krátké modlitby máte na přiložených listech, ale písmenka se vám možná budou zdát divná. Máte však skoro šest týdnů na to, abyste těm písmenkům dali správný tvar. Na každý den je jedno písmeno, spojené, jak už to bývá, s nějakým úkolem. Když úkol splníte, můžete si písmenko obtáhnout, třeba i barevně. Pokud se vám některý den nepodaří úkol splnit, pokračujete dál, ale chybějící písmena si můžete doplnit později. A teď, co které písmeno znamená:

- A Anděl Páně - dnes se pomodlím tuto modlitbu
B Boty - každému členovi naší rodiny vyčistím jeden pár bot
C Cvičení - ráno vstanu o pět minut dřív a zacvičím si
E, ě, ť Evangelium - přečtu si úryvek evangelia /Mt 5,18-48; Mt 18,1-5; Mt 18,21-22; Mt 21,28-31; Mt 26,26-28; Jn 3,16-17/
H Hněd - když má někdo o něco požádá, udělám to hned
CHUĚ - když budu mít chuť na něco dobrého, nechám si ji zajít
I, í I když - i když je všední den, půjdu za měi světou
J Jídlo - nebudu vybíravý v jídle, ale znám, co dostanu
L Lásko - vykonám pro někoho dobrý skutek a nebudu o tom mluvit
M Marie - pomodlím se kárávas Maria
N, ň Nádobí - dnes pomohu a vytírám nádobí
O Otčenáš - pomodlím se modlitbou Páně
P Pomoc - pomohu mamince s prací v domácnosti
R Ráno - dnes ráno nebudu protivný, ale hned vstanu a budu se snažit, aby líden bylo se mnou dobře
S Smutek - vynesnašís se překonávat všechny smutky
T Tichost - dnes se nebudu hádat a nebudu mít poslední slovo
U Učení - udělám si poctivě přípravu do školy
V Včas - dnes budu chodit všude včas
Ž Žalm - pomodlím se žalm 32
I Římská jednička - pomodlím se jeden desátek růžence

Všechny modlitby mám i smutky budeme konat za Svatého Otce, aby mu Pán Bůh počal a žehnal.

/Kde je v rodině víc dětí, mohou si předloha obkreslit nebo zechat okopírovat./

W W
W W
W W

W W
W W
W W
W W
W W
W W

W W
W W
W W
W W
W W

W W
W W
W W
W W
W W
W W
W W
W W

W W
W W
W W
W W
W W
W W
W W
W W
W W